

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **R.-O. S., S.**, so sídlom E. X., B., IČO: X., zastúpeného B. L., S., so sídlom T. X., B., proti žalovanému: **Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, Bratislava**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0923/99/2008 zo dňa 10. februára 2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/63/2009-94 zo dňa 27. mája 2011, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/63/2009-94 zo dňa 27. mája 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. SK/0923/99/2008 zo dňa 10. februára 2009, ktorým tento zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu – Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Žiline č. P/0544/05/2008 zo dňa 12. novembra 2008, ktorým bola žalobcovi podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) uložená peňažná pokuta vo výške 25 000 Sk (829,84 €) pre porušenie § 11 ods. 1 cit. zákona tak, že žalobcovi uloženú pokutu znížil na sumu 660 €. Dôvodom pre uloženie pokuty bola skutočnosť, že kontrolou vykonanou v prevádzkovej jednotke O. R., H. T., M. dňa 3. októbra 2008 bolo

zistené, že žalobca si nespĺnil povinnosť informovať spotrebiteľa o spôsobe používania a údržby u 88 druhov ponúkaných výrobkov.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplynul záver, že postup žalovaného ako aj napadnuté rozhodnutie boli v súlade so zákonom, pričom námietky žalobcu nemali oporu v citovaných normách. Konštatoval, že ako prvostupňový tak aj druhostupňový orgán v rámci správneho konania náležite zistili, že žalobca svojím konaním naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu v zmysle § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa. Vykonaným dokazovaním, zdôrazňujúc, že toto sa riadi vnútroštátnymi predpismi, mal za preukázané, že žalobca porušil informačné povinnosti, ktoré zákon o ochrane spotrebiteľa v § 11 ods. 1 ukladá predávajúcemu. Poukázal na skutočnosť, že žalobca v priebehu správneho konania nevedel preukázať, že poskytol spotrebiteľovi jednoznačné a tým nespochybniteľné informácie, ktorými by jednak chránil spotrebiteľa pred vedomým poškodením alebo znehodnotením zakúpených výrobkov, ale napokon aj seba samého pred možným spôsobením škody na majetku spotrebiteľov.

Stotožnil sa s názorom žalobcu, že informačné povinnosti môže predávajúci plniť rôznym spôsobom, podľa vlastnej úvahy a podmienok, za ktorých predáva tovar alebo poskytuje služby, avšak zdôraznil aj to, že pri tejto úvahe musí mať na pamäti vždy riadnu ochranu spotrebiteľa (v danom prípade jeho majetku). Keďže žalobca si zvolil písomnú formu (leták) poskytnutia informácie, s ohľadom na skutočnosť, že charakter jeho prevádzky sa podľa doloženej fotodokumentácie dá označiť ako samoobslužný s veľkým množstvom typov materiálov a kategórií účelov použitia obuvi v ponúkanom sortimente, pokladal za o to potrebnéjšie spotrebiteľov maximálne možné o predávanej obuvi už v samotnom letáku informovať bez ohľadu na to, či ide o priemerného spotrebiteľa alebo nie a či má skúsenosti so zakúpenou obuvou, čo do zloženia a údržby alebo nie. Doplnil, že v týchto prípadoch sám žalobca v žalobe uznal potrebu poskytnutia takejto konkrétnej informácie.

Vyslovil, že z citovaných zákonných ustanovení nesporne vyplýva, že povinnosť informovať spotrebiteľa znáša predávajúci, pričom dôkazné bremeno sa určuje tiež podľa vnútroštátneho práva, a informáciu musí poskytnúť úplne a včas. Výnimkou z tejto povinnosti predávajúceho je len poskytovanie údajov o všeobecne známych skutočnostiach. Súčasne zdôraznil, že v prípade pochybností je na predávajúcom, aby preukázal, že údaje, ktoré spotrebiteľovi neposkytol, majú povahu všeobecne známych skutočností, avšak túto zásadnú

podmienku žalobca v danom konaní nijako nepreukázal. Podľa názoru krajského súdu žalobca neobjasnil, z čoho vyvodil, že obuv v 88 kontrolovaných prípadoch ponúkal priemerne vyspelému zákazníkovi, keďže v prejednávanej veci bolo preukázané, že žalobca nielenže riadne neoznačil charakter a ošetrovanie konkrétne zakúpenej obuvi, ale domnelého spotrebiteľa (inšpektora) sa ani nedopytoval najneskôr pri podávaní dokladu o kúpe tovaru, či sú pre neho informácie uvedené v letáku a piktograme postačujúce.

Ohľadom námietky žalobcu vznesenej v žalobe, že správny orgán rozhodol nezákonne, keď rozhodol o uložení sankcie vo výške 660 €, krajský súd dospel k záveru, že nie je dôvodná. Zároveň žalobcom vznesenú námietku, týkajúcu sa skutočnosti, že Slovenská obchodná inšpekcia nevykonáva efektívny dozor aj u iných predajcov obuvi, považoval pre tento prípad za právne bezvýznamnú. Ďalej uviedol, že vzhľadom na objektívnu zodpovednosť predávajúceho nie je podstatné, akým spôsobom došlo k porušeniu príslušného ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa o povinnosti riadne a úplne informovať spotrebiteľa, ale že k takémuto porušeniu došlo a bolo to náležite zistené. Dodal, že skutkové okolnosti napokon žalobca ani nenamietal.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov uvedených v § 205 ods. 1 písm. a/, b/, c/ a f/ O.s.p. v spojitosti s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 250ja ods. 3 O.s.p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vráti mu vec na ďalšie konanie, prípadne, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania.

Krajskému súdu vyčítal, že v podanej žalobe boli namietané všetky dôvody uvedené v § 250j ods. 2 O.s.p., avšak tento v rozsudku menovite nereflektoval na žiaden z nich. Zdôraznil, že k základným právam účastníka konania obsiahnutým v práve na spravodlivý proces patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. Uviedol, že princípy právneho štátu (čl. 1 ods. 1 Ústavy SR) a právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zaručujú účastníkovi súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo

relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (poukazujúc na rozhodnutia III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06 a III. ÚS 153/07). Ďalej namietal, že v odôvodnení rozsudku sa krajský súd obmedzil len na stručné prerozprávanie obsahu správneho spisu a krátke posúdenie veci uzavrel konštatovaním, že žalovaný úplne zistil skutkový stav a správne právne posúdil vec. Taktiež súdu prvého stupňa vyčítal, že v odôvodnení rozsudku sa nevysporiadal s tým, že žalobca i žalovaný predložili v konaní dôkazy a že žalobca navrhol i vykonanie výsluchov niekoľkých osôb, pričom krajský súd vôbec neuvádza, ktoré dôkazy vykonal, ktoré z navrhovaných dôkazov nevykonal a prečo. Rovnako neuvádza, ako vykonané dôkazy vyhodnotil a aký skutkový stav mal na základe vykonaného dokazovania za preukázaný, akými úvahami sa riadil a ako právne zhodnotil vec. Zdôraznil, že súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku konkrétne nereaguje na žiaden z dôkazov predložených alebo navrhnutých žalobcom, okrem fotografií, ktoré však spomína v inej súvislosti, než v akej boli predložené. Ako príklad uviedol, že žalobca predložil dňa 10. mája 2011 súdu listinné dôkazy, obsahujúce kompletnú argumentáciu ohľadom rozsahu informačnej povinnosti voči spotrebiteľovi a k obsahu pojmu všeobecne známe skutočnosti. Súčasne predložil rozsudky Európskeho súdneho dvora (ďalej len „ESD“). Pochybenie krajského súdu videl aj v tom, že sa nijako nevysporiadal s kľúčovými argumentmi žalobcu vo veci samej, ktorý napríklad v doplnení žaloby zo dňa 27. mája 2009 uvádza, že aplikácia § 11 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa spôsobom, akým to učinil žalovaný je v rozpore s právnymi predpismi Európskej únie, ktoré sú záväzné i pre Slovenskú republiku. Zároveň mal zato, že rozsudok neobsahuje dôvody samotného rozhodnutia súdu vo veci samej. Formuláciu § 11 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa pokladal za všeobecnú, preto mal súd vysvetliť, ako túto normu vzhľadom na konanie žalobcu vykladá a v čom vidí jej porušenie žalobcom. Rovnako mal vysvetliť, prečo podľa jeho názoru nie je aplikovateľná výnimka podľa § 11 ods. 3 cit. zákona. Namietal, že súd mal tieto dôvody uviesť práve preto, že sa síce stotožnil so zisteniami a názormi žalovaného, avšak tento vo svojom rozhodnutí tieto otázky nevyriešil. S ohľadom na uvedené pokladal napadnutý rozsudok krajského súdu za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, pričom týmto jeho postupom bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Vyjadril nesúhlas s tvrdením krajského súdu, že žalovaný i správny orgán prvého stupňa vykonaným dokazovaním preukázali, že žalobca porušil informačnú povinnosť stanovenú v § 11 zákona o ochrane spotrebiteľa, keďže v napadnutom rozhodnutí neuviedol, v čom vidí naplnenie skutkovej podstaty správneho deliktu resp. rozpor konania žalobcu s uvedeným ustanovením cit. zákona, ako to nespravil ani žalovaný. Ďalej uviedol, že

žalovaný na námietku žalobcu, že identifikácia príslušného spôsobu užívania a ošetrovania zakúpenej obuvi z priloženého letáku je všeobecne známa skutočnosť reagoval len tým, že s uvedeným nemôže súhlasiť. Postupom, keď žalovaný považoval túto skutkovú okolnosť za zistenú, napriek tomu, že na jej zistenie nevykonal žiaden úkon, pričom žalobca ju v správnom konaní namietal, podľa žalobcu porušil povinnosť v zmysle § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) presne a úplne zistiť skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Zároveň poukázal na skutočnosť, že žalobca predložil i listinný dôkaz a to rozhodnutia Českej obchodnej inšpekcie. Preto mal zato, že porušenie tejto povinnosti predstavuje inú vadu konania, majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Ďalej namietal, že súd prvého stupňa v konaní neúplne zistil skutkový stav veci a následne vydal nesprávne rozhodnutie, keď sa nezaoberal so skutkovou otázkou rozhodujúceho významu pre dané konanie a bez odôvodnenia neumožnil žalobcovi vykonanie ním navrhovaných dôkazov. Uvedené pochybenie podľa žalobcu nastalo tým, že krajský súd v rozsudku bež ďalšieho otázky aplikácie výnimky uvedenej v § 11 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa uzavrel konštatovaním, že žalobca nijako nepreukázal, že ide o všeobecne známe skutočnosti, avšak vyššie označené dôkazy nevykonal.

Taktiež poukázal na skutočnosť, že žalobca v žalobe namietal aj nesprávne právne posúdenie veci žalovaným, keďže žalobca nesúhlasí s tým, že by § 11 ods. 1 a 3 zákona o ochrane spotrebiteľa bolo možné interpretovať tak, že predajca obuvi je povinný k obuvi pripájať informačný leták a prípadne v ňom ešte individualizovať informácie týkajúce sa konkrétnej obuvi. Uviedol, že skutočne prevažná väčšina reklamácií je tvorená prípadmi, keď spotrebiteľ obuv zničí používaním, teda ide o prípady, keď dôjde k „spotrebovaniu“ obuvi jej nosením. Dochádza pritom k rozporu očakávania kupujúceho ohľadom „výdrže“ obuvi a jej reálnymi možnosťami danými kvalitou vyhotovenia a použitého materiálu. Avšak vzhľadom na počet reklamácií vo vzťahu k počtu predanej obuvi, ide len o niekoľko percent prípadov. Z toho sa podľa žalobcu dá usúdiť, že ide u daných spotrebiteľov o zlý úsudok, ktorý je v rozpore s prevládajúcim úsudkom tzv. „priemerného spotrebiteľa“. Nesprávne právne posúdenie veci podľa názoru žalobcu spočíva v nesprávnej aplikácii pojmu priemerný spotrebiteľ tak, ako bol vymedzený v predložených rozsudkoch ESD. Mal zato, že každé odvetvie má svojho priemerného spotrebiteľa (v zmysle definície ESD) a že postup predajcov, ale tiež správnych orgánov a súdov aplikujúcich právne normy by mal zodpovedať a byť

prispôsobený priemernému zákazníkovi daného odvetvia. Preto vyslovil názor, že pokiaľ súd v rozsudku požaduje, aby žalobca nastavil plnenie svojich informačných povinností aj na iných spotrebiteľov ako priemerných, ide o nesprávne právne posúdenie veci.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/63/2009-94 zo dňa 27. mája 2011 potvrdiť a súčasne žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznať. Uviedol, že porušenie § 11 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa v časti týkajúcej sa informovania spotrebiteľa o spôsobe použitia a údržby predávaných výrobkov konštatoval z dôvodu, že počas kontroly, uskutočnenej dňa 3. októbra 2008, bolo zistené, že k odpredanej obuvi bol inšpektorom Slovenskej obchodnej inšpekcie priložený leták obsahujúci spôsob ošetrovania obuvi v závislosti od materiálu, z ktorého bola obuv vyhotovená, ako aj členenie obuvi v závislosti od účelu, na ktorý sa má obuv používať bez toho, aby bolo pre spotrebiteľa vyznačené, z akého materiálu a na aký účel má slúžiť v kontrolnom nákupe odpredaná obuv. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na znenie § 11 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý požaduje poskytnutie tam špecifikovaných informácií vo vzťahu ku konkrétnemu predávanému výrobku, čo žalobca nespĺnil. Podľa názoru žalovaného žalobca v rámci svojej argumentácie naďalej vychádza z dvoch nesprávnych predpokladov. Jedným z nich je považovanie informácií o spôsobe používania a údržby obuvi za všeobecne známe skutočnosti a druhým je domnienka o tom, že na prevádzkach žalobcu, ako aj na iných prevádzkach ponúkajúcich sortiment obuvi nakupuje vzhľadom na charakter odvetvia osobitná kategória priemerných spotrebiteľov. Zdôraznil, že už v preskúmanom rozhodnutí uviedol, že z označenia ponúkanej obuvi piktogramami nie je možné vyvodiť spôsob používania a údržby uvedený v letáku. Ďalej uviedol, že označovanie materiálového zloženia obuvi piktogramami sa riadi vyhláškou Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 84/2008 Z. z., ktorá rozlišuje medzi usňou, povrstvenou usňou, textilom a iným materiálom, kým v letáku poskytovanom žalobcom sa nachádzalo rozlíšenie obuvi medzi hladkou koženou obuvou, velúrovou obuvou, plastovou obuvou a textilnou obuvou. Teda spotrebiteľ ani v prípade, že by mu bol známy obsah cit. vyhlášky by nedokázal rozlíšiť podľa poskytnutých piktogramov, o aký typ obuvi v jeho prípade ide. Žiadne ďalšie dokazovanie v tomto smere žalovaný nepovažoval za potrebné. Ohľadom účelu použitia obuvi uviedol, že v letáku bola obuv členená na obuv spoločenskú, obuv pre voľný čas a športovú obuv, čo v prípade nevyznačenia správneho účelu použitia obuvi mohlo viesť až k nesprávnemu používaniu obuvi spotrebiteľom, keď v tomto prípade nemožno vychádzať z predpokladu, že spotrebiteľ vizuálnym posúdením dokáže vyhodnotiť správny spôsob

používania obuvi, nakoľko by to mal byť práve predávajúci, ktorý ho určí a následne z takéhoto účelu použitia bude vychádzať aj pri posudzovaní prípadnej reklamácie obuvi zo strany spotrebiteľa.

Zároveň poukázal na skutočnosť, že obuv nepochybne patrí medzi tovar dennej spotreby, preto však nemožno spotrebiteľov, ktorí ju používajú, považovať za vysoko informovaných a znalých terminológie v oblasti obuvi. Pokladal za nepochybné, že obuv je síce spotrebiteľmi denne používaná, nie je však tak často predmetom kúpy spotrebiteľov, aby boli detailne oboznámení s rôznymi typmi materiálov, z ktorých sa vyrába a dokázali na základe vizuálneho posúdenia ohodnotiť výrobcom zamýšľaný účel použitia. Dodal, že na prevádzkach žalobcu je ponúkaná obuv, ktorá nie je určená pre špecifické kategórie spotrebiteľov, napríklad s ohľadom na ich pracovnú, či záujmovú činnosť, ale je určená pre spotrebiteľov vo všeobecnosti, preto nemožno vychádzať z predpokladu, že u žalobcu nakupuje osobitná kategória priemerných spotrebiteľov, ktorá by sa odlišovala z hľadiska vedomostí, skúseností, praxe od priemerného spotrebiteľa na slovenskom trhu.

Žalovaný tento prípad označil za dôležitý z dôvodu zabezpečenia ochrany práv spotrebiteľov na informácie, pričom účel použitia je jednou z informácií o spôsobe použitia výrobku a má podstatný význam aj pri posudzovaní opodstatnenosti reklamácie spotrebiteľa na zakúpenú obuv. Zdôraznil, že nejednoznačným informovaním spotrebiteľa zo strany predávajúceho o účele použitia obuvi, je tento vystavený väčšiemu riziku, že bude obuv nesprávne používať, prípadne si spôsobí sám jej poškodenie a následné zamietnutie reklamácie z dôvodu nevhodného používania obuvi, o ktorom však nebol od predávajúceho jasne informovaný. Doplnil, že z kontrolnej činnosti je žalovanému známe, že jedným z častých dôvodov zamietnutia reklamácie spotrebiteľa na základe odborného posúdenia obuvi v zmysle § 18 ods. 6 zákona o ochrane spotrebiteľa je práve nadmerné opotrebovanie výrobku, za ktoré nezodpovedá predávajúci.

V závere vyjadrenia vyslovil názor, že konal na základe zákona a v medziach zákona na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu, pričom tento pokladal za jednoznačne preukázaný a správne právne posúdený. Mal zato, že pokuta bola žalobcovi uložená oprávnene a v súlade so zákonom o ochrane spotrebiteľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 v spojení s § 250ja O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou súdu v správnom súdnictve je preskúmať zákonnosť postupov a rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy.

Súd v správnom súdnictve preskúma rozhodnutie a postup orgánu verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (t.j. v medziach žaloby). Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Žalobca žiadal preskúmať postup a zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. SK/0923/99/2008 zo dňa 10. februára 2009, ktorým tento zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu – Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Žiline č. P/0544/05/2008 zo dňa 12. novembra 2008, ktorým bola žalobcovi podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa uložená peňažná pokuta vo výške 25 000 Sk (829,84 €) pre porušenie § 11 ods. 1 cit. zákona tak, že žalobcovi uloženú pokutu znížil na sumu 660 €. Vykonaním kontroly dňa 3. októbra 2008 v prevádzkovej jednotke O. R., H. T., M. bolo zistené porušenie povinnosti predávajúceho informovať spotrebiteľa o spôsobe používania a údržby u 88 druhov ponúkaných výrobkov.

V správnom konaní ako aj v konaní pred krajským súdom bolo potrebné skúmať, či žalobca svojím konaním naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu v zmysle § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa a porušením informačných povinností, ktoré tento zákon v § 11 ods. 1 predávajúcemu ukladá a napokon vyriešiť právnu otázku, či v prejednávanej veci nejde o výnimku z tejto povinnosti predávajúceho pri poskytovaní údajov o všeobecne známych skutočnostiach. Uvedené bolo potrebné posudzovať s ohľadom na judikatúru ESD s dôrazom na žalobcom označené rozhodnutia zaoberajúce sa pojmi „všeobecne známe skutočnosti“ a „priemerný spotrebiteľ“.

Krajský súd k uvedeným právnym otázkam len stroho skonštatoval, že vykonaným dokazovaním, ktoré sa riadi vnútroštátnymi predpismi, bolo preukázané, že žalobca porušil informačné povinnosti, ktoré zákon o ochrane spotrebiteľa v § 11 ods. 1 predávajúcemu ukladá, pričom tento v priebehu správneho konania nevedel preukázať, že spotrebiteľovi poskytol jednoznačné a tým nespochybniteľné informácie, ktorými by spotrebiteľa chránil pred vedomým poškodením alebo znehodnotením zakúpených výrobkov, ako aj seba samého pred možným spôsobením škody na majetku spotrebiteľa. Uviedol, že v prípade pochybností je na predávajúcom, aby preukázal, že údaje, ktoré spotrebiteľovi neposkytol, majú povahu všeobecne známych skutočností. Na námietku žalobcu vznesenú v žalobe, že správny orgán rozhodol nezákonne, keď rozhodol o uložení sankcie vo výške 660,- € neprihliadal, nakoľko ju považoval za nedôvodnú.

Súd je garantom dodržiavania zákonnosti správnym orgánom. Rešpektovanie princípov zákonnosti musí vyjadriť v rozhodnutí, ktoré je výsledkom preskúmania rozhodnutia správneho orgánu tak, aby jeho rozhodnutie bolo preskúmateľné v konaní pred odvolacím súdom. Základným predpokladom takejto preskúmateľnosti je dostatok dôvodov, ich jasná formulácia a priradenie týchto dôvodov ku konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci.

V konaní o žalobe proti rozhodnutiu a postupu správneho orgánu sa súd riadi dispozičnou zásadou, ktorej vykonaním je ustanovenie § 249 ods. 2 O.s.p. ukladajúce žalobcovi povinnosť uviesť okrem všeobecných náležitostí podania aj označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napáda, vyjadrenie, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napáda, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a aký konečný návrh robí, a správny súd je potom viazaný rozsahom

a dôvodmi uvedenými v žalobe. Činnosť správneho súdu je ohraničená takto vymedzeným rámcom a súd sa musí obmedziť na skúmanie napadnutého rozhodnutia len v tomto smere, ak však nejde o vadu, na ktorú musí prihliadnuť z úradnej povinnosti (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nezávislosť rozhodovania súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto princíпов, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdov svoje rozhodnutia odôvodniť (§ 157 ods. 1 O.s.p.), spôsobom zakotveným v § 157 ods. 2 O.s.p.

Procesným právom účastníka je právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplývajúca z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. totiž znamená právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, a jeho porušením sa účastníkovi odníma možnosť náležite skutkovo a aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06, III. ÚS 153/07).

Potreba riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v ktorom súd preskúmava rozhodnutie správneho orgánu vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Aj keď s ohľadom na judikatúru ESLP nie je potrebné zdôvodňovať každý argument účastníkov konania (pozri Van Hurk v. Holandsko, 1994), súdne rozhodnutia musia byť odôvodnené a musia obsahovať odpovede súdu na všetky argumenty prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové

okolnosti prípadu a nie len odkazovať na určité časti zákonov (napr. rozsudok ESĽP Ruiz Torija proti Španielsku z 9.12.1994).

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd z uvedených zásad súdneho prieskumu dôsledne nevychádzal, čím sa stalo jeho rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov. Nedostatočne reagoval predovšetkým na námietky uvedené v žalobe, že z rozhodnutí správnych orgánov prvého i druhého stupňa vyplýva, že tieto nemali výhrady voči času a forme plnenia informačnej povinnosti žalobcom, rovnako nemali ani námietky k rozsahu poskytnutých informácií, či ich zrozumiteľnosti, ale požadovali ich individualizáciu pre daný tovar zakúpený spotrebiteľom. Zároveň sa súd prvého stupňa nevysporiadal ani s námietkou žalobcu, že v súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora sa za všeobecne známe skutočnosti považujú také skutočnosti, ktoré môže poznať každý, alebo s ktorými je možné sa oboznámiť z verejne dostupných zdrojov, v súvislosti s ktorou žalobca poukázal na rozsudky ESD č. T-185/02 Picasso a č. T-318/03 Atomic Austria. Taktiež sa nezaoberal námietkou, že v súlade so zákonom o ochrane spotrebiteľa a ustálenou judikatúrou ESD je potrebné posudzovať ako je poskytnutá informácia vnímaná priemerným spotrebiteľom, pričom podľa judikatúry ESD priemerným spotrebiteľom sa rozumie spotrebiteľ daného tovaru, ktorý je v rozumnej miere dobre informovaný, vnímavý a obozretný, pri zohľadnení sociálnych, kultúrnych a jazykových faktorov. Súčasne žalobca poukázal na rozsudky ESD č. C-210/96 Tusky, č. C-220/98 Estée Lauder Cosmetics a č. C-99/01 Linhart. Odvolací súd tiež dáva do pozornosti, že bolo potrebné reagovať aj na námietku žalobcu, spočívajúcu v tvrdení, že žalovaný sa náležite nevysporiadal s určením výšky uloženej pokuty.

Nakoľko v prejednávacom prípade nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa zrejmé, akými úvahami sa súd riadil pri utváraní záveru o skutkovom stave, prečo nepovažoval za dôvodnú právnu argumentáciu žalobcu v žalobe a prečo považuje námietky žalobcu za neopodstatnené, je nutné považovať takýto rozsudok za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, nedávajúci dostatočné záruky pre to, že nebol vydaný spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto musel napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 vetou druhou O.s.p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.).

V ďalšom konaní krajský súd prejedná vec znova v medziach podanej žaloby s prihliadnutím aj na dôvody odvolania, dôsledne sa vysporiada so všetkými námietkami žalobcu a znova o nej rozhodne a svoje rozhodnutie riadne odôvodní.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. apríla 2012

JUDr. Eva Babiaková, CSc. v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská